

இப்படைப்புகளில் பொதுத்தன்மைகளை வகுத்துக் கொள்ள இன்னும் காலம் ஆகவில்லை. எனினும் நம்க்கையிட்டும் பல ஆக்கங்கள் தொடர்ந்து வருகின்றன என்பதை கிறாமலிருக்க முடியாது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல மாறுதல் கட்டத்தின் இரு கிறாமலில் உற்சாகமான எதிர்கொள்ளலை இப்படைப்புகளில் குறைவாவே காணமுடிகிறது என்பதே உண்மை. பெரும்பாலான கதைகள் இழப்பு குறித்த பற்றற்றதை வெளிப்படுத்துக கட்டியவையாகவே உள்ளன. இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்களில் மிகப்பெரும்பாலானவர்கள் சொந்தநாட்டில் வாழ்ந்திருந்தால் இருப்பதை விட சிறப்பான நிலையில் தான் வாழ்கிறார்கள் என்ற போதிலும் கட்ட இப்படி இருப்பது வியப்புக்குரியதே. கலை எப்போதும் விதிவிலக்கான – அபிர்வமான விடயங்களில் கவனத்தை குவிக்கும் என்பதை இங்கு உதாரணமாக கிறலாம். அ.முத்துலிங்கம் கதைகளில் மட்டுமே மாறுதல் காலகட்டம் மீ தான் சாதகமான எதிர்வினை உள்ளது. அவருக்கு கலாச்சார இழப்பு குறித்த பற்றற்றங்கள் அதிகமில்லை. அவரது கமயிட்டர் என்ற கதை ஒரு குறியீடாக மிக முக்கியமானது. கமயிட்டரில் தன் 'கதையை' தொலதத்து தேடி சலித்த பிறகு அதுவே திருப்பியளிக்க, உவகையும் நட்பும் பிணும் அக்கதாபாத்திரம் உண்மையில் நவீனமறேகையே எதிர்கொள்கிறது.

புலம்பெயர் கதைகளின் போக்கில் மீன்று அம்சங்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாக உள்ளன என்று புகிறது. ஒன்று, ஒரு வேடிகை மனநிலை. புதிய உலகின் புதிய காலகட்டத்தின் வாழ்க்கையை சற்று விலகிய மனநிலையுடன் வேடிகை பார்த்து வினோதமானதாகவும் சுவாரஸ்யமானதாகவும் சித்திரிக்கும் கதைகள். பொ.கரணாகரமீர்த்தியின் பல கதைகள் அப்படிப்பட்டவை. அவ்வேடிகைக்கு உள்ளே தங்கள் அடத்தகட்ட அர்த்தங்களை வைத்திருப்பவை. இரண்டு, கடந்தகால ஏக்கங்களை மீட்டும் கதைகள். அனகேமாக எல்லா புலம்பெயர் படபைப்புகளும் இவ்வம்சங்களை கொண்டுவள்ளன. மீன்று, கலாச்சார வேறுபாடு உருவாக்கும் ஒழுக்கச்சிக்கல்களை பசேும் கதைகள். சோபா சக்தி அப்படிப்பட்ட கதைகளை எழுதியுள்ளார். பெரும்பாலான படபைப்பாளிகளில் இம்மீன்று அம்சங்களும் பல்வேறு விகிதாசாரங்களில் விரவிக் கிடக்கின்றன. இவை ஒரு வாசகனின் மூதற் கட்ட மனப்பதிவுகள். கிடகைக்கும் எல்லா படபைப்புகளையும் தொகுத்து முழுமையாக படித்து ஆதாரபிர்வமாக மலேும் பசே முடியும்.

இப்பின்னணியில் தான் ஆசி.கந்தராஜாவின் கதைகளை பபிக்க முடிகிறது. எனக்கு பழைய இலங்கைமூற்போக்குக் கதைகள் மீது ஒரு கசப்பு உண்டு. அவற்றில் கணிசமானவை எவ்விதமான சுவாரஸ்யங்களும் இல்லாத கருத்துச் சட்டக எலும்புக்கட்டிகள் என்பதே எனது முக்கிய மனக்குறை. புலம்பெயர்ந்த படபைப்பாளிகளின் கதைகளில் எனக்கு பெரும்பாலானவை சுவாரஸ்யமானவையாக உள்ளன. விதிவிலக்கு, கலாமோகன், சோபா சக்தி, சக்கரவர்த்தி போன்றோர் எழுதும் விஷப்பரீட்சைகள். உத்தியின் எலும்புச் சட்டகமன்றி அவற்றில் ஒன்றுமில்லை (ஆனால் சோபா சக்தியின் 'கொரில்லா' தமிழின் மிகச்சிறந்த சில நாவல்களில் ஒன்று).

ஆசி கந்தராஜாவின் கதைகள் மூதலில் வாசிக்க மிக சுவாரஸ்யமானவை. இந்த மூதல் குணத்தை இப்பொழுதெல்லாம் நான் மூதல் நிபந்தனையாகவே கிறுவதுண்டு. வாழ்வின் நுட்பமான சிறு சிறு விஷயங்களை அவதானிக்கும் கலைஞனின் (அதாவது குழந்தையின்) பார்வை இக்கதைகளில் உள்ளது. அதன் மீலம் உயிரோட்டம் மிக்க ஒரு வாழ்க்கைச் சித்திரம் நமக்கு கிடகைகிறது. நுட்பமான தகவல்கள் என்பவை வெறும் தொழில்நுட்ப விஷயமல்ல. உண்மையான அவதானிப்பு இல்லாத ஒருவர் நுட்பமான தகவல்களை தர ஆரம்பித்தால் அதைவிட அலுப்பிட்டும் ஒரு விஷயம் இல்லை.

வாழ்க்கை என்பது கருத்துக்களாலோ அது சார்ந்த அமைப்புகளாலோ ஆன ஒன்றல்ல. கண்முன் காட்சி வளையாக, நிகழ்வுத் தொடராக பெருகியபோதும் சம்பவங்களினாலானது என்ற பிரகஞ்சையிலிருந்து உருவாவது இந்த இயல்பு.

ஆசி கந்தராஜா படப்பைப்புகளில் அ.முத்துலிங்கம், பொ.கருணாகரமர்த்தி ஆகிய இருவரிலும் உள்ள அளவு, வாழ்க்கைச் சித்தரிப்பின் நுட்பம் உள்ளது. பல கதைகள் அ.முத்துலிங்கத்தை பெரிதும் நினவைபட்டவும் செய்கின்றன. 'கள்ளக்கணக்கு' கதையின் சீன பயண அனுபவம் முத்துலிங்கத்தின் ஆப்பிரிக்க கதைகளை (குறிப்பாக 'பெருச்சாளி' பற்றிய கதை) நினவைபட்டாகிறது. 'சிக்கம்மம்' கதையின் நலமடிக் கும் இடம் இன்னொரு உதாரணம். (எனக்கு இது உடம்பு கதையை நினவைபட்டியது). இந்த நினவைபட்டலை ஒரு மிகச் சாதகமான அம்சமாக குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒன்றுக் கொண்டு மாறுபட்ட படப்பைப்பாளிகள் இவ்வாறு நமது மனதில் உள்ள சித்திரமொன்றை மெதுவாக பல்வேறு பக்கங்களிலிருந்து தீட்டி மழுமபைபடத்துவது ஓர் அரிய அனுபவம். (மெளனி புதுமபைபித்தன் படப்பைப்புகளின் இவ்வனுபவம் குறித்து ஏற்கனவே நான் குமுதம் தீராந்தி இணையத்தளத்தில் எழுதியுள்ளேன்) அதுவரையான இலக்கியப்படப்பைப்புகளின் மபிலம் உருவான மனச்சித்திரத்தலை விரிவுபடத்துவது ஓர் கலைப்படப்பைப்பின் பணிகளில் ஒன்று.

ஆசி சுந்தராஜாவின் படப்பைப்புகளில் இரு அம்சங்களே மிகவும் திக் கலாக உள்ளன. ஒன்று, கலாச்சார மாறுதல்களின் விளைவாக உருவாகும் வேடிக் கைகள் மீதான அவதானிப்பு. இரண்டும், அதன் மபிலம் ஏற்படும் கலாச்சார இழப்பின் மீதான விமர்சனம். ஆனால் இப்படப்பைப்புகள் கலைப்படப்பைப்புகளாக குரிய அடக்கத்தலைக் கொண்டிருப்பதனால் வேடிக் கைகள் கரிப்பாகவோ இழப்புகள் புலம்புதல்களாகவோ மாறாது சகஜத்தன்மையாக கொண்டவையாக உள்ளன. இவ்விரும்பு அம்சங்களும் சரியாக கலந்த அவரது சிறந்த படப்பைப்பான 'பாவனை பசேலன்' உதாரணமாகக் கபுறப்படலாம். யாழ்ப்பாணச் சபிலில் உயரிய மதிப்பீடுகளின் அடையாளமாக இருந்தவர் சின்னத்தூரணை வாததியார். முற்றிலும் லெளகீகமான வாழ்க்கை மதிப்பீடுகள் நிரம்பிய சிட்னி சபிலில் அவர் அரத்தமற்ற, பழங்காலத்தலைச் சரேந்த ஒரு இருப்பாக மாறி அழிவதை, அழிந்ததும் ஓர்வகை துல் பொருள் கவரவத்தலைப் பெற்று பணமே உலகில் கொண்டாடபடவத்தை கபுறும் இக்கதையில் நுட்பமான அங்கதம் ஊடாடியபடியே உள்ளது. ஆனால் ஓர்புதும் விமரிசனம் தாரமீக கோபத்தின் எல்லகைளமீறவில்லை. இருவறே உலகங்களில் ஒன்றுக் காக வாதாடும் குரல் எழவும் இல்லை. இந்தச் சமநிலைதான் இக்கதையின் வலு.

இச்சமநிலை காரணமாகவே இக்கதைக்கு ஒன்றுக்கு மறேபட்ட வாசிப்புத்தன்மையே சாததியாகிறது. கதாசிரியரின் சார்பு நிலை - கதைசுலலியினடாக கதையில் வளையான புதும் கபுட எனக்கு இக்கதை வாழ்வின் இன்றியமையாத நியதியை சுடடுவதாகவே என மனதில் அரத்தம் கொண்டது. இங்கும் எத்தனையோ காந்தியவாதிகள் இதே மபுடியையே அடகிறார்கள். மானசீகமாக இக்கதையின் தலைப்பை நான் 'பழைய கழிதலும்...' என்று வதைத்துக் கொண்டேன். இத்தகைய மாற்று வாசிப்புக்கு இடமளிப்பதாலயே இக்கதை மபுக்கியமானதாக ஆயிற்று எனக்கு. இக்கதையின் மறுபக்கம் புலிருந்தது 'காலமும் களமும்'. மெல்ல மெல்ல விதானையார் ஆஸ் திரலேயாவிலும் வறே ஓர்வகை விதானையாராக மாறுவார் என்ற எண்ணமே எழுந்தது.

அங்கதம் இழையேடும் 'எலி புராணம்' ஆசி கந்தராஜாவின் நல்ல கதைகளில் ஒன்று. 'இஞ்சையும் எலி இருக்கமோ?' என்ற அந்த வினாவில் உள்ளது அக்கதையின்

சபக் குமம். 'இஞ்சை' உள்ள எலி வறூ வகையானது. நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்ட நாய்க்கு மட்டுமே அது பிடிபடுகிறது. வறூவகை நியதிகள் வாழும் மண்மீ தான ஒரு ஆழந்த அவதானிப்பை இக்கதையிலும் நான் வாசித்தேன் (சமீபத்தில் கனடா சினைப் போது இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு குற்றவாளிக் குழுவை அங்கு போலீஸ் கைது செய்வதைத் தொலைக்காட்சியில் காட்டினார்கள். என்ன மரியாதை, எத்தனை ராஜ உபசாரம். இங்கே கதைதான் என்ன ஆகியிருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். கதைதான் வரின் முகத்தையே பார்த்த போது இக்கதையில் யாழ்ப்பாண அம்மாவின் களேவியாக எழுந்த வரியே எனக்குள்ளும் ஓடியது 'இஞ்சையும் உண்டா?').

மாறிவிட்ட சபிலில் வாழ்வை 'வென்றக் குவதற்கான' கடுமையான போட்டியில் ஈடுபட்டிருக்கும் தமிழர்களின் சித்திரங்களையே இக்கதையிலும் முழுக்க காணமுடிகிறது. 'மறுக்கப்படும் வயசுகள்' அதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும் கதை.

ஆசி. கந்தராஜாவின் சிறந்த கதைகளில் ஒன்று 'இனமானம்'. கதையின் இரு கோடுகள் தனித்தனியான சுவாரஸ்யத்துடன் நீண்ட செல்வதும் அவை, புதிய ஓர் அனுபவ தளத்தை திறந்தபடி சந்திப்பதும் தரேந்த சிறுகதைக் கலையை நினைத்துடன் உள்ளது. அந்த கொரிய விருந்து அழகாகவும் நுட்பமாகவும் கிறப்பட்டுள்ளது. இக்கதையின் இறுதிப்பகுதிதான் வாசகனின் ஊக்கம் திறனை ஐயப்பட்டபடி உபரியாக நிறுக்கிறது. இனமானம் என்ற தலைப்புக்கு அது தமான் சூட்டல்தான். தமிழ்ச்சிறுகதை வாசகன் எளிமையாகவே இந்த கதையின் நுட்பத்தை உள்வாங்கிக் கொள்ளக் கூடியவன் தான்.

இக்கதைகளை மதிப்பிடும் போது எதிர்மறைக் கூறாக முக்கியமாக சொல்லப்படவேண்டிய அம்சம், இவை 'வெளிப்படையான' கதைகள் என்பதே. ஒரு விஷயத்தைக் கூறித் தெளிவுபடுத்தும் தன்மை கொண்டவையாக இவை உள்ளன. இந்த அம்சம் பொதுவாக ஈழச் சிறுகதைகளின் அடிப்படை இயல்பாக உள்ளது. அ.முத்துலிங்கத்தின் 'பிழைவே', 'கற்பு அணில்' போன்ற சில கதைகளே விதிவிலக்காக என் நினைவுக்கு வருகின்றன. சிறுகதை என்பது கதை அல்ல. அது கவிதைக்கு மிக நெருக்கமான ஒரு வடிவம். 'கவிதை என்பது மறைபொருள்' என்ற நம்பிக்கை பற்றிய நூற்றாண்டுகளாக இருந்துவரும் சமீபம் நம்முடையது. பதினாறு வார்த்தைகளில் மிக தவிர்க்க முடியாத விஷயங்களை மட்டும் சொல்லி மீதி அனைத்தையுமே வாசகக் கற்பனையைக் விட்டு விடும் பரம கவிஞர்கள் நிரம்பிய மரபு நம்முடையது. கவிதை வாசகனின் கற்பனையில் தான் வளர வேண்டும். அங்கேயே அது முழுமையாக வெளிப்படும். சிறுகதையும் ஒருவகை கவிதைதான் என்ற போதும் தமிழில் புதுமையான மெளனி காலம் முதல் ஆழ வரேபின் அழகு தமான் விளையச் சல்களை உருவாக கியுள்ளது. ஈழ எழுத்துலும் மு.தளையசிங்கத்தின் 'ரத்தம்' போன்ற கதைகளில் இப்பரிதல் இருப்பதை காணலாம். இரண்டாவதாக கதையின் பரப்பிலிருந்து எழுந்து நமது சொந்தப் பிரச்சினையைக் கவனி மாறிவிடக் கூடிய ஆழமான அறஓழுக்க பிரச்சினைகளை நோக்கி இப்படைப்புகள் நகரவில்லை. இது புலம்பெயர் படைப்புகளின் அடிப்படைச் சிக்கல்களில் ஒன்று. புலம்பெயர் அனுபவத்தின் சிக்கல் அத் தளத்திலிருந்து விரிந்து முற்றிலும் வேறான தளத்தில் வாழ்பவர்களுக்கும் தங்களது சிக்கலாக ஆகிவிடுவதையே குறிப்பிட்டேன். அடிப்படை தாரமீ கம்பற்றிய வினாவாக ஒரு வாழ்க்கை முடிச்சை ஆழமாகக் கொண்டு செல்லும் போதே இந்த தளம் அடையப்படுகிறது. உதாரணமாக காமயின் ஒருகதை (வந்தவன் என்ற பெயரில் க.நா.க. தமிழாக் கம் செய் திருந்தார். மலப்பெயர் நினைவில்லை) ஒரு பிரஞ்சுகாரன் அலஜீரியாவில் அலஜீரியர்களுக்காக ஒரு பள்ளி நடத்துகிறான். ஆலஜீரியர் மீது பிரியமும் அவர்களுக்காக வாழ்வை அர்ப்பணம் செய்துகொண்ட

தீ விரமும் உடயைவன் அவன். ஓர் நாள் பிரெஞ்சுக் காலனியாதிக் அரசின் காவலர் ஓர் அலஜீ ரிய சுதந்திரப் போராளியை அப்பள்ளிக் குக் கொண்டு வந்து சிலமணி நேரம் வதைத் திருந்து விட்டுக் கொண்டு செல் கிறார்கள். மறுநாள் ஆசிரியன் தன் மாணவர்களில் எவராலோ கரும் பலகையில் எழுதப்பட்ட ஒரு வரியை காண்கிறான். 'நீ எங்களில் ஒருவனை காட்டிக் கொடுத்துாய். உன்னை பழிவாங்குவோம்'.

இக்கதை அது எழுதப்பட்ட தளத்தமை நி எனக்கு மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையேயான தபர்க்க முடியாத அகழியைப் பற்றிய ஒன்றாகப் பொருள்படுகிறது. இது என் சொந்த வாழ்வின் தளத்தில் நான் கண்டு கொண்டிருப்பதும் கிட. 'நீ X நாங்கள்' என்ற அக்கூர்ல் எங்கும் எப்போதும் எழக்கூடியது. அவ்வாறு அடிப்படையான மாண்புப் பிரச்சினையாக மாறும் கதைகளே நமது இலக்காக இருக்க வேண்டும்.

ஆம், புலம் பெயர்ந்த அனுபவங்களையெல்லாம் எழுதுவது அவ்வனுபவங்களாகக் காக அல்ல. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தின் மூலம் மாண்பு மனதின் அறியப்படாத சில தளங்களை கண்டடையவே. மாண்பு வாழ்வின் புதிய நுட்பங்களையெல்லாம் தொட்டுணரவே. அது 'மாண்பு அனுபவம்' ஆகையால் காலபதேம் அற்றது. அனைவருக்கும் உரியது. அதற்கையெல்லாம் ஆக்கங்களாகக் காகவே நாம் கனவு காண வேண்டும். அடையாதவற்றை அறிந்து மகிழ்வோம். அடைய வேண்டியவையெல்லாம் குறித்த பெரும் கனவுகளுக்கான தருணமாகவும் அதை மாற்றுவோம். புலம் பெயர் தமிழ் படபாளிகளிடம் பொதுவாக எதிர்பார்ப்பது போலவே ஆசி. கந்தராஜாவிடமும் மலேம் எதிர்பார்க்கிறேன்.

ஐயெம்மோகன் (31-10-2002)

('ஐயெம்மோகன் ஐயெம்மோகன்' ஐயெம்மோகன் ஐயெம்மோகன் 'ஐயெம்மோகன் ஐயெம்மோகன்' சிறந்ததில் எழுத்தாளர் ஐயெம்மோகன் 2002 ம் ஆண்டு எழுதிய விமர்சனம்.)

நன்றி: <http://www.aasi-kantharajah.com>